

Leth: Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtres (Clausen) ikke holder af at mindes om ubehagelige Ting. Det er ham ubehageligt at mindes om den Fremgangsmaade, som han og hans Venner have fulgt — jeg kan sige, som specielt han har fulgt. Han talte om at plukke Gaasen. Jeg kom derved til at tænke paa, den Gang det ærede Medlem indbragte et umuligt Forslag om en Limfjordskanal, som hverken kunde bygges for flere Millioner — Guderne maa vide hvormange — mere end det ærede Medlem havde beregnet, og heller ikke, selv om den blev bygget, kunde befares af Skibe, uden at de sandsynligvis maatte strande først udenfor. Da det ærede Medlem havde indbragt dette Forslag, og det var gaaet i Stykker for ham, saa var det ret naturligt, at han saa sig om, i Særdeleshed da hans Opfindsomhed syntes at svigte ham, som der ikke var noget andet, som han bedre kunde saa fat paa, og som han kunde lægge sine Kræfter i. Jeg erindrer saaledes, hvorledes jeg havde den Ære, at se ham som Medforslagsstiller af et Forslag, som jeg havde indbragt her, uden at jeg havde haft den Ære, at give mit Samtykke til, at han var Medforslagsstiller; men han stod som Medforslagsstiller, og, hvad der er mere endnu, han fungerede som Ordfører for Forslagsstillerne. Det ærede Medlem vidste, at der var en Gaas at plukke, som duede noget; men han havde ogsaa forandret adskilligt paa Forslaget, som kunde være blevet til en god Lov. Det høje Ting har flere Gange vedtaget dette Forslag. Men da han saa havde plukket Gaasen, døde den. Lovforslaget sigtede hen under det ærede Medlems Auspicer, og det vil det vistnok ogsaa i Fremtiden gøre, saalænge det ærede Medlem befatter sig med

Formanden (Høgshro): Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem mere vilde holde sig til Sagen og ikke komme ind paa gamle personlige Stridigheder.

Leth: Jeg gaar dernæst over til Sagen. Det ærede Medlem fra Ringsted (S. R. Lauridsen) er jo baade yngre i Aar og yngre her i Tinget, end jeg. Jeg kan derfor saa let forstaa, at han forlanger mere, end jeg, enten Forligsprøve helt affastet eller mere endnu lagt ind i dette Forslag til Udvikling af Forligsvæsenet. Naturligvis kan man affaste Forligsprøven. Jeg tør ikke sige med Sikkerhed, om man har gjort det i andre sydlige Lande, men i Thykland har man gjort det, men man kan ganske vist

ogsaa udvikle Forligsinstitutionen langt mere, end dette Lovforslag tilsigter. Dog har en temmelig lang Erfaring i dette Ting lært mig, at man under de bestaaende Forhold maa nøjes med lidt; dersom man blot kunde pille lidt frem og saa det til Lov, naar det blot kunde gavne en lille Smule, maa man være tilfreds med det; det kan ikke nytte at spænde Fordringerne i saa Henseende altfor højt, ellers bliver det til slet ingen Ting. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtres mente, at naar det skulde henvises til et Udvalg, skulde de andre processuelle Foranstaltninger ogsaa tages under Overvejelse i dette Udvalg. Ja, saa vide vi, hvordan det gaar med Gaasen, saa dør den. Jeg skal med Hensyn til de Ytringer, som vi hørte fra den højtærede Justitsminister sige, at det forekommer mig, at der, ogsaa efter hvad han ytrede, ikke vil være nogen Banfilighed for at komme over de Differenspunkter, som virkelig kunde være over for dette Lovforslag, og jeg skal tilføje, at jeg i det hele anser den Tanke, som gaar igennem Lovforslaget, for et Fremskridt, maaske for et mindre Fremskridt, end man kunde ønske det, men dog et Fremskridt. Jeg taler om Tanken i det hele, ikke om de enkelte Bestemmelser, som jeg ikke skal komme tilbage til. Jeg tænker f. Eks. paa 2det Stykke af § 2; hvem der har sat sig ind deri, vil erindre, at den Slags Sager mod Øvrigheds personer ikke ere undergivne Forligskommissionen, fordi man er bange for, at Øvrigheds personen skulde undertøbe sin Modpart, give ham Bøge, for at han skulde give ham en Erserklæring, og Sagen saaledes kunde blive fortiet; det er Motiver, som staa udtrykkelig udtalte paa vedkommende Sted i Lovgivningen, men vi have jo saa gode og fortræffelige Embedsmænd, at der ikke skulde være Tale om, at de skulde ville undertøbe nogen. Derfor har jeg ikke saa meget imod, at man lader Sagerne mod dem gaa samme Vej som alle de andre Sager. Det er ganske sikkert, at der kunde gøres meget mere, men jeg skal være tilfreds, hvis der overhovedet bliver gjort noget. Jeg er tilfreds med smaa Skridt fremad; naar vi kun ikke gøre noget galt, ere smaa Skridt fremad tilstrækelige og i alt Fald for mig en Vinding, og der er jo ikke noget i Vejen for, at man en anden Gang kunde tage det næste Skridt, hvad enten det nu bliver større eller mindre. — Med Hensyn til de Ytringer, som fremkom, og som mere eller mindre gik ud paa at opfordre den højtærede Justitsminister til at komme ind paa Retsreformen, saaledes som det tidligere er slet, vil jeg sige, at jeg ikke kan slutte mig til disse Opfordringer. Jeg